

Publicerad 2006-05-27 16:10 av stefan.g

En liten händelse ur en människas frustration och liv.

Den tröttes segervissa kamp

I ett rum av kärlek föddes hon. Hon fann sig själv som en övervinnare, ja som en vinnare. Lika viss som hon var om denna segervisshet, så fanns nederlagen där. Ständigt knackande på hennes dörr och ständigt lika modlöst irriterande fanns smärtan. Utan att reflektera, så knäppte hon sina händer. Hon bad; Gud du som har skapat himmel och jord. Ta mig bort, långt härifrån. Ta mig hem till dig och låta mig slippa möta en dag till av kamp och strid. Kvinnan var trött och egentligen alldeles för trött. Hon hade mötts av hugg och slag sedan den dag som hon kunnat skilja från rätt och fel. Men hennes märkliga förmåga att resa sig gång på gång, har slagit många genom åren med stor häpnad. I ett litet rum föddes hon av kärlek, och ur livet självt växte smärtan att nu denna dag bli fri. Hon längtade efter den porlande bäcken, som med sakteliga kluckar drog till sig fåglar. Denna ljuva tid som hon i sitt väderbitna liv ibland lutar sig tillbaka till, var underbar och hon minns...

Vad fanns nu kvar att hämta av ett liv som ska vara kärt, tänkte hon. Hon hann inte tänka tanken klar förrän hon slog upp sina klar blå ögon. Jag är ju friare än någon annan. Ingen kan låsa in eller kväva mitt hjärtas små ihärdiga slag. Inget kan heller tysta min mun från rättens sakliga och ibland språkiga förmåga att övertyga. Vad krävs då mer av mig, tänkte kvinnan. För att jag skall fatta att jag har allt och lite till övers. Mitt i älтан såg jag ljuset gå ned, men det var just bara för ett tag. Trots ett ögonblick av mörker och smärta, letade sig en ljusglimt fram. Det var som vår Herre själv lagt handen på mitt hjärta. Jag fylldes utav frid som för en stund övergick allt mitt förstånd. Jag nästan famlade i min tanke värld. Är det sant, kan man få känna sig så här fri och glad, ja jag lever!

Aldrig någonsin skall den människa som tror på mig komma på skam, hörde kvinnan inom sig. Tårarna började sakta rulla nedför hennes kind. Hon kände sig för första gången i sitt liv, hel och berörd.

Fri! Fri utan skuld över både sig själv andra började hon sakta gå. Stegen var inte längre tunga. Det fanns till och med lite spänst i de. I resan genom livet hade hon och andra fyllt denna livets ryggsäck med det ena efter det andra, och så hade det fått hålla på. Utan att egentligen tänka på vad allt bottnade i, vägrade hon ge sig. Hon stod på sig, och även om hon inte alltid reflekterat över det, så visste hon nu att hon aldrig varit ensam. Denna resa har varit en verklig resa. En sådan som känts ända in i märgen. En sådan som man inte ha kunnat avbeställa, ej heller kunnat hoppa av, utan bara ha fått följa med. Vid en närmre tillbaka blick hade hon hoppats på att någon dragit i nödbromsen. Men efter allt, i allt så hade inte glädjen och lyckan varit så stark som den är just nu.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren stefan.g med Poeter.se id #8785 innehar upphovsrätten